

בשורה ריקה

מצרפתית: רם מנחם

*

היום גדל וקם, נופל שוב על העיר.
צלחנו את הלילה ולא נגאלנו כלל.
באוטובוס שמעתי הד שאון ועיר
של חלופי דברים. נכחתי בחלל.

היום הזה יקרה. משטח בלתי נראה
תוחם את הוית סבלנו בלי דריכות,
ובאזיר נוצק בקצב לא נלאה;
אבל הגוף, הגוף – הלא הוא שיכות.

חצינו את העיפות והתשווקה
אך לא מצאנו טעם של חלום ילדות.
מאחורי חיוך נותרה בשורה ריקה,
אנחנו אסירים בכלא השקיפות.

1996

*

לְאַרְךָ הַיָּמִים בָּהֶם הַגּוֹף שׁוֹלֵט
וְהָעוֹלָם נֹכַח כְּמוֹ לִבְנֵת בֵּטוֹן,
יָמִים לֹא תִשׁוּקָהּ, בְּלִי עֲנָג, בְּלִי אֶסוֹן,
שְׁחָסֶר-תּוֹעֵלָתָם הָאֱלֹהִי בּוֹלֵט,

אִם בִּיעֲרוֹת עֲצֵי אֲשׁוּר וְאִם בְּאַחוּ,
בֵּין פְּרִסּוּמוֹת שֶׁל סָרְק לְבִין רִבִּי-קוֹמוֹת –
יֵשׁ רָגַע שֶׁל אֲמֶת. אֲמֶת בְּרוּרָה מְאֹד.
כֵּן, הָעוֹלָם הוּא כֵּן, וְאֵין סִפֵּק שֶׁכֵּן הוּא.

כִּי הָאָדָם עָשׂוּי מֵאֶסֶף חֲלָקִים.
יֵשׁ לְגוֹפּוֹ תַפּוּגָה. סוּפּוֹ לְהִיּוֹת פָּרוּם.
רַק הַנֶּאֱדִית שׁוֹנָה וְעִטּוּפָה בְּקָרוּם.
אֵךְ הוּא שׁוֹאֵף לִפְרֹץ, לְצֹלַח לְשִׁחְקִים.

עַם הַשְּׂקִיעָה תָּמִיד מַגִּיעַ הַסּוּהָר,
אוֹחֵז צָרוֹר מִפְּתָחוֹת וּמִבְטּוֹ נוֹגֶה.
הָאֶסִּירִים – אֶפְרָם בֶּן-רָגַע מִתְפּוֹיֵג,
וְאֵת הַתָּא נוֹתֵר רַק לְנִקּוֹת מֶהָר.

1996